

Revista Asociației corp. did. medico-pedagogic

=====
din România
=====

Redactor - Rédacteur - Schriftleiter : Napoleon Scalat

BCU Cluj / Central University Library Cluj

La Rédaction de la Revue : Cernăuți, str. A. Gagea No. 4

Revue de l'Association du Corps didac-
tique medico-pedagogique en Roumanie

Revue des Vereines des heilpädagogischen
Lehrkörpers von Rumänien.

=====
Redacția și Administrația : Cernăuți, str. A. Gagea No. 4

Anul III. Nr. 7—8

Septembrie—Octombrie 1933

=====
Tiparul Institutului de orbi și surdo-muși „Regina Maria“, Cernăuți

† Eugen Bâcu.

După o grea suferință a trecut la cele eterne în ziua de 11 Iulie 1933 directorul Institutului de Educație din Cernăuți, Eugen Bâcu, omul de jertfă și muncă, care a funcționat timp de 41 de ani în domeniul învățământului. Obținând în 11 Iulie 1892 diploma Școlii Normale, defunctul a intrat în serviciul învățământului primar în 13 Martie 1893. După stagiul de provizorat, dispărutul a dat în 13 Noembrie 1894 examenul de definitivat, obținând astfel titularizarea definitivă în învățământul primar, unde s'a distins prin excelențele sale metode de instrucțiune, astfel că autoritățile școlare erau foarte mulțumite de rezultatele sale în școală. În 22 Aprilie 1910, defunctul fu transferat în învățământul special dela Institutul de Educație din Cernăuți. Consiliul școlar al țării îl trimise apoi la Viena, unde defunctul studie pedagogia copiilor anormali morali, obținând examenul de capacitate pentru învățământul acestor copii. Reîntors la Cernăuți, Consiliul școlar îi încredință conducerea Institutului de Educație, pe care îl dirijă apoi 23 de ani, dezvoltând o bogată activitate, demnă de toată lauda și recunoștința noastră. Autoritățile școlare superioare au știut să aprecieze munca defunctului, acordându-i mai multe decrete de laudă și decorându-l cu Coroana României în gradul de cavalier și

cu medalia „Răsplata Muncii“ pentru învățământ cl. I-a. Suflet de elită, caracter independent, cu o mare putere de muncă și de o probitate exemplară, cu o inimă caldă și cu un larg spirit de excelent pedagog, defunctul își puse toată viața sa în serviciul educației și învățământului copiilor părăsiți, greu de educat și anormali morali. În calitate de director, cu un elan moderat de firea lui cumpenită, iubitul nostru dispărut a creat Institutului de Educație buna reputație de care se bucură astăzi printre instituțiunile similare din țară. Defunctul a dezvoltat o activitate vrednică de admirația noastră în Societatea pentru ocrotirea copiilor și îngrijirea tineretului din Bucovina, unde a funcționat ca secretar. Dragostea lui de muncă l-a adus și în fruntea Asociației învățătorilor din Cernăuți; în calitate de președinte al acestei societăți, cu firea lui blândă și împăciuitoare, el a știut să-i unească pe toți colegii și camarazii la o armonioasă colaborare. Recent, el fu ales ca președinte al Asociației corpului didactic medico-pedagogic din România; și în această societate profesională, dispărutul a dezvoltat o rodnică activitate, care nu este alta decât dovada perseveranței și capacități sale de muncă. Noi, membrii acestei asociații, cari am avut cinstea de a-l avea printre noi, coleg de mare distincție sufletească și colaborator neprețuit, aducem la mormântul său expresiunea unei dureri, pentru cari cuvintele sunt prea puține și prea mici. Cu toții îi vom păstra o dulce amintire neștearsă.

DIMITRIE RUSCEAC.

Reforma învățământului primar din 1933.

Ministerul Instrucțiunii, Cultelor și Artelor a elaborat un nou „Ante-proiect de lege pentru învățământul primar“ al Statului. În acest ante-proiect de lege sunt trecute și unele dispozițiuni privitoare la reforma „învățământului special“ din școlile de copii cu lipsuri grave de simțuri, întârzieri mentali, anormali intelectuali, cu vicii în vorbire, cu defecte de caracter, orbi, surdo-muși, anormali morali, debili fizicește, bolnăvicioși și predispuși la tuberculoză.

După cum rezultă din unele informațiuni apărute prin diverse ziare, d-l ministru Dr. Dimitrie Gusti dorește o discuție cât mai largă a proiectului, ca să fie comentat, îmbunătățit și pus la punct. Mai ales o „reformă“ a învățământului „special“ are nevoie să fie bine studiată, bine comentată și bine pusă la punct. Avem în România 7 institute de surdo-muși, 4 institute de orbi, 4 institute de anormali mentali, 5 institute de anormali morali, etc. Avem la aceste „școli“ specialiști în filozofie, surdo- și medico-pedagogie, cât și în logopedie. Avem la aceste școli specialiști în învățământul copiilor cu lipsuri grave de simțuri, cu vicii în vorbire, cu defecte de caracter, întârzieri intelectualicește, anormali mentali, orbi, surdo-muși, anormali morali, debili fizicește, bolnăvicioși și predispuși la tuberculoză. Acești specialiști să-și dea acum părerea lor asupra reformei învățământului special.

În următoarele publicăm din „Ante-proiectul de lege pentru reforma învățământului primar“ din 1933 numai articolele privitoare la învățământul special din școlile de copii cu lipsuri grave de simțuri, cu vicii în vorbire, cu defecte de caracter, întârzieri mentali, anormali intelectuali, orbi, surdo-muși, anormali morali, debili fizicește, bolnăvicioși și predispuși la tuberculoză.

§ 3. Școli pentru anormali.

Art. 135. — Copiii cu lipsuri grave de simțuri, întârzieri intelectuali și cei cu defecte de caracter, sunt supuși obligativității școlare dacă sunt capabili să fie instruiți și dacă există instituții bine organizate în acest scop. Înființarea unor astfel de școli se face cu avizul Consiliul Central.

§ 4. Școli pentru anormali.

Art. 136. — Copiii orbi, surdo-muți, anormali morali, debili fizicește, bolnăvicioși și predispuși la tuberculoză, care sunt educabili, se instruesc în așezăminte speciale și în măsura locurilor libere. Înființarea și organizarea acestor școli se va face cu avizul Consiliului școlar central.

§ 5. Organizarea școlilor de subnormali și anormali.

Personalul didactic.

Art. 137. — Școlile pomenite la paragrafele 3 și 4 se organizează și se întrețin de Ministerul Instrucției, Cultelor și Artelor; de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale; de alte așezăminte de Stat și particulare; de județe, comune și societăți de asistență. Directivele se dau de cele două Ministere în colaborare.

Art. 138. — Școlarii sunt interni; se primesc bursieri, semibursieri și solvenți. Învățămintul e de preferință practic.

Art. 139. — Personalul didactic se compune din titulari, asistenți și măeștri. Titularii se numesc dintre asistenți cu trei ani de practică în școlile similare, după absolența cursurilor speciale organizate pe lângă universitățile din țară. Asistenții se numesc prin concurs dintre învățătorii definitivi, care au absolvit cursurile speciale de pe lângă universități în ordinea clasificării pentru locurile vacante. Măeștrii se numesc dintre absolvenții unei școli de meserii, profesionale și cu practică de doi ani la școlile unde se cer să fie numiți. Direcția o are persoana cu o pregătire medico-pedagogică în specialitate, recomandată de inspectorul regional.

Art. 140. — Personalul didactic este numit și retribuit după prevederi bugetare cu salariul și gradația sporite cu 50⁰/₀ pentru titulari, iar învățătorii asistenți și măeștrii cu salariul de învățător al gradului din care fac parte.

Art. 141. — Ministerul Instrucției, Cultelor și Artelor poate numi, după recomandarea Consiliului școlar central, un inspector special pentru aceste școli.

Publicând aceste articole, invităm pe toți competenții în materie să ia cuvântul la această lege. Coloanele revistei noastre le stau la dispoziție.

REDAȚIA.

Învățământul școlilor speciale pentru anormali și

Noua reformă a învățământului primar.

Răsfoind ante-proiectul de lege ce cuprinde „Noua reformă a învățământului primar“ mi-am fixat atenția în chip deosebit asupra capitolului „Școlile speciale pentru copiii anormali“ — paragraful 3. art. 135—141.

Este știut că acest capitol de învățământ este nou și introdus abia în legea Dr. Anghelescu din 1924.

A fost introdus incomplet și cu foarte multe anomalii. Se vede de unde era pentru anormali! Aceste greșeli însă nu trebuie de aruncat în vina fostului ministru, ci în vina celor ce au fost chemați să-și dea părerile și să colaboreze la o organizație bună și adecuată nevoilor acestui fel de învățământ. Acești domni însă, s'au arenjat pe ei cel dintâi, iar restul o simplă umplutură de spațiu.

De rândul acesta, ne așteptăm la o precizare mai completă și la o atenție mai vizibilă.

Mare ne-a fost însă deziluzia, când l-am văzut acest capitol comprimat în 6 articole anemice și obscure, cu mult mai inferioare celor din legea Dr. Angelescu.

Ne întrebăm de ce?

Înțelegem reformă în înțelesul cel bun de a se înlocui ce e rău sau slab și nicidecum a se scoate la reformă ce e bun și a pune în loc ceva rău. E vorba de o îmbunătățire. Ce s'a făcut?

Răspund fără rezervă că nimic.

Că cel vechi capitol e incomplet și are anomalii, o pot afirma nu numai personal, ci au afirmat-o în dese rânduri și d-nii prof. universitari Ghidionescu, Rădulescu-Motru, apoi d-l Nisipeanu, cari în diferite congrese internaționale, au putut constata ce organizație are în străinătate acest învățământ și de ce valoare este și de ce considerație se bucură.

Când d-lor au fost întrebați despre cel dela noi, le plesnea obrazul de rușine.

Dealtfel, tot d-lor au arătat prin reviste, că starea deplorabilă în care se află nu se datorește unui criteriu de ordin material, ci din lipsă de înțelegere și organizare judicioasă.

De aceia zic, că de rândul acesta ne așteptăm să vedem ceva nou și ceva mai complect acest capitol.

Iată însă că suntem sortiți a persista în aceleași greșeli.

Dar cum greșelile credem că s'au făcut nu din rea voință, ne permitem a le semnala și ceiace s'a omis, a complecta.

Articolele sunt neclare și amesticate.

Se vorbește prea ades de „dacă“ și „poate“. Știm că aceste noțiuni în lege sunt foarte șugubețe.

Nu se arată precis modul cum poate fi pregătit viitorul corp didactic al acestor școli.

Ceiace a fost până acum, n'a fost o pregătire temeinică. Asta cred că o poate recunoaște toți cei ce au examinat pe candidații ce s'au prezentat la examene.

Vina nu e a lor, căci nu li s'a dat posibilitate de pregătire temeinică. Pe viitor cerem insistent o temeinică pregătire și o precizare în lege a modului cum se va proceda.

Deasemeni cerem a se stabili modul de înaintare a acestui personal didactic.

Să se constituie examene, din acest domeniu și să înceteze odată anomalia care a existat până acuma.

Unii, nu știu în virtutea cărei legi s'au trezit înaintați și n drepturi destul de frumoase, alții au fost siliți se dea examenul și în învățământul obișnuit și numai atunci să poată fi înaintat.

Ne întrebăm, cum de se poate cere unui învățător, care a lucrat numai la orbi sau la surdo-muți sau debili mintali, să dea examene dintr'o materie ce a posedat-o și o posedă, dar fără a i se da posibilitate să se manifeste în domeniul căreia i s'a dedicat cu atâta devotament ?

Cerem insistent creierea unei secții deosebite în Ministerul Instrucțiunii, care va îndruma, organiza și supraveghea acest învățământ.

Cerem deasemeni o titlatură comună a persoanelor didactice din acest învățământ atât pentru cei prezenți cât și pentru viitori.

Cerem deasemeni o încadrare logică a tuturor persoanelor didactice existente.

Știm că tânăra asociație a corpului did. medico-ped. din România, și-a spus cuvântul în diferite rânduri cât și printr'un ante-proiect înaintat onor. Ministerului Instrucțiunii Publice.

Cerem a se da toată atenția acestei lature de învățământ și la noi, pentru a fi pusă în serviciul învățământului general și a ridica prestigiul țării noastre.

O cerem aceasta, deoarece suntem rămași foarte în urma vecinilor noștri și a străinilor, și o cerem căci avem destulă trebuință în asanarea morală a societății noastre și pentru prezervarea socială, ce o cere atât de impetuos, situația de azi.

Dacă o Germanie a putut lua atât de drastice măsuri pentru purificarea poporului, unele chiar exagerate, dacă și Franța, Belgia, Ceho-Slovacia, Italia, și Rusia au activat continuu pentru a soluționa la maximum această problemă, dacă și în Australia, China, Indii se ia în considerație cu toată atenția, credem că e timpul și la noi a se soluționa cu toată serioșitatea.

Nu se va putea face momentan totul, dar fiind vorba de o lege căreia îi dorim existență de a-și vedea și roadele ei, e bine să fie complet soluționată această problemă.

Noi ne punem toată speranța în d-l ministru Gusti și în colaboratorii săi, deasemeni și în delegatul inspector d-l I. Ciorănescu, că vor lua în seamă mai minuțios dezideratele noastre și legându-și numele de această lege, să fie într'adevăr făuritorii și cei dintâi îndrumători ai acestui învățământ.

D. D. Scorpan.

Propuneri pentru modificarea

Ante-proiectului de lege pentru reforma învățământului primar din 1933.

Corpul didactic al institutului de orbi și surdo-muți din Cernăuți și corpul didactic al institutului de Educație din Cernăuți, au înaintat în 27 Septembrie 1933 Ministerului Instrucțiunii următorul

MEMORIU:

Luând în cercetare „Ante-proiectul de lege al învățământului primar“ din 1933, constatăm dintr’u început caracterul prea sumar în ce privește învățământul „special“ din școalele de orbi, surdo-muți, anormali morali, întârziți mentali, etc., întrucât lasă multe dispozițiuni esențiale, fie în seama altor legi, fie în seama regulamentului pentru aplicarea legii. Față de capitolul 7 „Școalele și clasele speciale pentru copiii debili și anormali educabili“ art. 102-112 și 226, articole cuprinse în lege pentru învățământul primar al Statului din 1924, trebuie să observăm că capitolul 7 „Școli și clase speciale, art. 126-141 fac impresia unui regres în învățământul copiilor orbi, surdo-muți, anormali morali, arierați mentali etc. Asociația corpului didactic medico-pedagogic din România a elaborat un Ante-proiect de lege pentru reforma învățământului special al școalelor de orbi, surdo-muți, anormali, înapoiți mentali etc., proiect care a fost înaintat onor. Minister al Instrucțiunii în vederea noului ante-proiect de lege al învățământului primar care se găsea în lucrare la onor. Minister. Cu durere constatăm că din ante-proiectul de lege al Asociației corpului didactic medico-pedagogic din România nu s’au luat în considerare dispozițiunile propuse. Nu putem alta decât să menținem vederile și dispozițiile ante-proiectului de lege al Asociației corpului didactic medico-pedagogic din România. Cum ziarele cotidiene din București din 11 August 1933 au adus informația că Ministerul Instrucțiunii a trimis tuturor Inspectoratelor școlare primare Ante-proiectul de lege pentru reforma învățământului primar 1933 și proiectul de reforma programei analitice, cu obligația de a convoca organele în subordine, spre a discuta și înainta Ministerului până la 1 Octombrie 1933 observațiile, propunerile și completările cu privire la noua lege al învățământului primar din 1933, corpul didactic al Institutului de orbi și surdo-muți din Cernăuți și corpul didactic al Institutului de Educație din Cernăuți vine spre a vă înainta modificările și completările, pe cari le crede necesare pentru învățământul special al orbilor, surdo-muților, anormalilor morali, înapoiților mentali, anormalilor mentali, celor cu vicii în vorbire sau debili fizicește.

La ART. 126—134 propunem ca să fie scoasă din capitolul 7 „Școli de experimentare și Școli pentru elevii bine înzestrați“, fiindcă școlile de

experimentare și școlile pentru elevii supranormali nu fac parte din „școlile speciale”. Școlile de experimentare și școlile pentru elevii bine înzestrați să-și formeze capitolul lor separat.

La ART. 135 propunem următoarea redactare : Copiii cu lipsuri grave de simțuri, întârziați mentali, anormali mentali și cei cu defecte de caracter, de altfel educabili, sunt supuși obligativității școlare. Școlarizarea este obligatorie pentru acești copii, în institute speciale, organizate și întreținute de Ministerul Instrucțiunii.

La ART. 136 propunem următoarea redactare : Copiii orbi, surdo-muți, anormali morali, anormali mentali, debili fizicește, bolnăvicioși și predispuși la tuberculoză, sunt supuși obligativității școlare. Școlarizarea este obligatorie pentru copiii orbi, surdo-muți, anormali morali, debili mentali și debili fizicește, în institute speciale înființate, organizate și întreținute de Ministerul Instrucțiunii.

La ART. 137 propunem următoarea redactare : Școalele pentru copii cu lipsuri grave de simțuri, întârziați mentali, anormali mentali, cu vicii în vorbire, cu defecte de caracter, orbi, surdo-muți, anormali morali și debili fizicește sunt înființate, organizate și întreținute de Ministerul Instrucțiunii. Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, județele, comunele și societățile de asistență pot și ele înființa asemenea școale cu autorizarea Ministerului Instrucțiunii Publice, Cultelor și Artelor.

La ART. 138 propunem următoarea redactare : Pe lângă școalele de orbi, surdo-muți, anormali morali, inapolați mentali de natură mai gravă, debili fizicește, funcționează internate sub supravegherea și întreținerea Ministerului Instrucțiunii ; elevii interni sunt bursieri, semi-bursieri și solvenți.

Dispoziția „învățământului de preferență practic” are nevoie de un articol nou și de o completare. Propunem deci următoarea modificare și completare : „Învățământul special” are de scop să formeze și desvolte primele cunoștințe de cultură generală, și să pregătească oameni productivi în viață și buni cetățeni ai Statului român ; pe lângă predarea noțiunilor de cultură generală, elevii vor fi inițiați și în lucrări manuale, necesare pentru câștigarea pâinii lor de toate zilele.

La ART. 139 propunem câteva principii legale care trebuie specificate în articole deosebite, precum o specializare superioară celei menite corpului didactic primar și depunerea examenelor de specialitate. Așa dar propunem următoarea redactare : Personalul didactic dela școalele de copii cu lipsuri grave de simțuri, întârziați mentali, anormali mentali, cu vicii în vorbire, cu defecte de caracter, orbi, surdo-muți, anormali morali și debili fizicește se compune din : profesori, asistenți și maeștri. Profesorii definitivii se numesc dintre profesorii provizorii după un stagiu de 3 ani de funcționare la catedră. Profesorii provizorii se numesc dintre asistenții după un stagiu de 3 ani de practică în școlile similare, după absolvența cursurilor speciale organizate pe lângă Universitățile din țară. Asistenții se numesc dintre învățătorii primari definitivii, după absolvența cursurilor speciale de pe lângă universități. Maeștri cu absolvirea unei școli de maeștri, sau a unei școli de meserii gradul II, cu o vechime de trei ani pe teren școlar se numesc maeștri titulari definitivii, cu toate

drepturile și datoriile măștrilor dela școalele de meserii inferioare sau școli profesionale gradul II. Măștrii se numesc dintre absolvenții unei școli de măștrii, profesionale și cu un curs special și cu practică de 2 ani la școlile unde cer să fie numiți. Absolvenții școlilor de orbi și surdo-muți, cari posed dovada de pregătire în vreo meserie, vor fi numiți ca măștri la școalele de orbi sau surdo-muți. Se vor înființa cursuri speciale de titularizare pentru măștrii de ateliere dela școalele de orbi și surdo-muți.

Dispoziția, înglobată în acelaș aliniat cu măștri „direcția o are persoana cu o pregătire medico-pedagogică în specialitate, recomandată de inspectorul regional” nu se potrivește să stea în aceeaș rând cu măștri. Propunem deci introducerea unui nou articol cu următoarea redactare: Directorii școlilor de copii cu lipsuri grave de simțuri, întârziati mintali, cu vicii în vorbire, cu defecte de caracter, orbi, surdo-muți, anormali morali și debili fizicește se numesc dintre profesorii definitivi, cari au catedra întreagă la școala similară respectivă, examenele de specialitate și o vechime în învățământ potrivită. Directorii acestor școli sunt totodată și directorii de drept ale internatelor respective.

La art. 140. propunem câteva principii legale, precum o salarizare superioară celei servite corpului didactic primar, adică o salarizare egală cu salarizarea servită corpului didactic secundar. Această salarizare e motivată de recrutarea „specială” a corpului didactic dela școalele de copii cu lipsuri grave de simțuri, întârziati mentali, cu vicii în vorbire, bătăiți, cu defecte de caracter, orbi, surdo-muți, anormali morali, debili fizicește, bolnăvicioși și predispuși la tuberculoză și de obținerea examenelor de specialitate pentru învățământul „special” al acestor copii. Superioara salarizare servită corpului didactic „special” nu e numai o chestiune de ordin profesional, ci și o chestiune de interes social și național; dreptatea și interesul social poruncesc dreapta salarizare a acestui corp didactic.

Mențiunea „după prevederi bugetare” face asupra noastră impresia unei „promesiuni iluzorie” unei promesiuni care nu se va realiza. Așa dară cuvintele „după prevederi bugetare” să fie șterse din art. 140, căci de altfel ele ar forma sabia lui Democle, pericolul iminent în mijlocul unei salarizări aparente.

Tot aici înregistrăm și principiul respectării drepturilor câștigate în baza art. 226 din legea învățământului primar din 1924.

Toate școalele și instituțiunile speciale pentru educațiunea și instrucțiunea copiilor și tinerilor anormali trec sub direcțiunea și controlul Ministerului Instrucțiunii.

Actualii profesorii candidați de profesori ai acestor școale și instituții speciale pentru copii anormali își păstrează drepturile câștigate. Actualii profesorii ai acestor școale cari au diplomă liberată de comisiunea examinatoare medico-pedagogică a Universității din Cluj și cari au o vechime de 15 ani de serviciu pe teren școlar, sunt asimilați cu profesorii secundari în tot ce privește salariul, drepturile și datoriile.

Și art. 112 din aceeaș lege. (învățătorii titulari sunt plătiți cu leafa și g adația sporite cu 50%; iar învățătorii asistenți și măștrii, cu salariul de învățător).

Așa dar la art. 140 propunem următoarele modificări și complectări în următoarea redactare :

Actualii învățători și institutori, cari sunt plătiți cu salariul și gradația sporite cu 50%, având examenul de specialitate și o vechime potrivită în învățământ și cari funcționează la o școală de copii întârziați mentali, orbi, surdo-muți, anormali morali, anormali mentali, cu vicii în vorbire și debili fizicește, se asimilează cu profesorii secundari în tot ce privește salariul, drepturile și datorile.

Actualii profesori ai școalelor de orbi, surdo-muți, întârziați mentali, anormali morali și anormali mentali își păstrează drepturile câștigate.

Actualii maestri își păstrează drepturile câștigate.

Personalul didactic al școalelor de copii cu lipsuri grave de simțuri, întârziați mentali, cu vicii în vorbire, cu defecte de caracter, orbi, surdo-muți, anormali morali, debili mentali și debili fizicește, bolnăvicioși și predispuși la tuberculoză se compune din profesori, asistenți și maestri. Profesorii sunt plătiți cu salariul profesorilor secundari, iar asistenții cu salariul de învățător al gradului din care fac parte. Maestrii sunt plătiți cu salariul de maestri al gradului din învățământul de meserii și profesional din care fac parte.

La ART. 141 propunem principiul legal, precum : Inspectarea școalelor „speciale“ din partea unui inspector „special“. Inspectorii nespecializați în învățământul „special“ BCH Cluj / Central University Library Cluj dela școalele de copii orbi, surdo-muți, anormali morali, întârziați mentali, copii cu lipsuri grave de simțuri, cu vicii în vorbire, nu pot inspecta aceste școale „speciale“. Pe de altă parte școalele speciale trebuie să-și aibă inspectorul lor special. Cuvântul „poate“, strecurat în acest articol nu este potrivit pentru o lege. Așa dar propunem următoarea redactare : Ministerul Instrucțiunii, Cultelor și Artelor trebuie să numească un inspector special pentru aceste școli.

Controlul învățământului special se face de către inspectori cu pregătire specială, aleși din mijlocul membrilor corpurilor didactice ai școalelor de copii cu lipsuri grave de simțuri, întârziați mentali, cu defecte în vorbire, orbi, surdo-muți, anormali morali, debili mentali și debili fizicește, inspectori speciali numiți de Ministerul Instrucțiunii.

În fine, pe lângă modificările și complectările arătate mai sus, propunem încă următoarele complectări :

ART. nou : Școlarizarea copiilor cu lipsuri grave de simțuri, întârziați mentali, cu vicii în vorbire, orbi, surdo-muți, anormali morali și debili fizicește, dar educabili este obligatorie în școalele speciale, împreunate cu internate.

Art. nou : Programa analitică pentru aceste școale este specială.

Art. nou : La Ministerul Instrucțiunii ia ființă un birou nou sub titlul de „Direcțiunea Învățământului special al copiilor cu lipsuri grave de simțuri, întârziați mentali, cu vicii în vorbire, orbi, surdo-muți, anormali morali, debili fizicește, bolnăvicioși și predispuși la tuberculoză. Această Direcțiune se va ocupa din toatele punctele de vedere de înființarea, organizarea și întreținerea școalelor speciale pentru acești copii cât și cu controlul învățământului special al acestor copii.

Cernăuți, la 23 Septemvrie 1933.

MEMORIUL

Asociației corp. did. med ped. din România

înaintat onor. Minister al Instrucțiunii cu ocazia elaborării anteproiectului de lege pentru reforma învățământului special din anul 1933.

Domnule Ministru,

Asociația Corpului didactic medico-pedagogic din România cu sediul în Cernăuți, strada Aviator Gagea No. 4 luând în deliberare în ședința sa din 3 Octomvrie a.c. anteproiectul de lege pentru învățământul primar elaborat de Comisiunea numită de onor. Minister al Instrucțiunii în anul 1933, cu onoare vă supune următorul

BCU C **MEMORIUL:** Library Cluj

Cu adânc regret, Asociația corpului didactic medico-pedagogic din întreaga țară constată prin elaborarea anteproiectului de lege pentru reforma învățământului primar din anul 1933 nu numai o nebagare în seamă a doleanțelor și a cerințelor binedovedite a institutelor medico-pedagogice cât și a corpului ei didactic dar și o degradare a acestui învățământ, căci comparând legea din anul 1924 cu anteproiectul de lege din 1933, vom vedea că acest anteproiect este lipsit cu totul de un studiu temeinic, un studiu care fiind luat în considerare, să ne claseze cel puțin aproape de nivelul organizării a acestor școli speciale similare din alte țări streine.

Avem peste 20 de institute a căror partea cea mai mare sunt clădite cerințelor de astăzi și cari sunt aproape suficient înzestrate cu material didactic și cu mobilier școlar. Aceste institute ar putea aproape să cuprindă pe toți copiii anormali, buni de școală din întreaga țară. Ne întrebăm de ce acești copii bătuți de soartă să

nu poată beneficia de acest învățământ ca apoi să-și poată câștiga existența, numai din cauza că anteproiectul de lege din 1933 nu prevede obligativitatea acestui învățământ.

Avem un corp didactic de aproximativ 300 persoane. Aceștia cu diferite pregătiri speciale sunt parte neincadrați, parte incadrați în vreo 12 feluri. Ne întrebăm oare nu e o chestiune de cea mare necesitate ca acest corp didactic să aibă o pregătire specială comună, o incadrare dreaptă și o salarizare superioară corpului didactic normal-primar. Amintim numai că acest corp didactic special, nu numai că are o pregătire superioară corpului didactic normal-primar, dar are și o menire cu mult mai superioară.

În consecință, ne premitem Domnului Ministru a vă înainta pentru a doua oară anteproiectul de lege pentru reorganizarea învățământului special elaborat de Asociația corpului didactic medico-pedagogic din România pentru a-l aproba fiind o necesitate vitală pentru acest învățământ.

Primiți Vă rugăm Domnule Ministru, asigurarea deosebitelor noastre stime pe care vi le păstrăm.

Președinte :

ss. Scalat N.

Secretar :

ss. D. Scorpan

* * *

Domeniul anormalilor mintali

Turburările mintale și de comportment la copiii post-encefalitici

de Dr. M. Schächter-Nacy.

(Urmare și sfârșit).

Deși unii autori au putut arăta la unii o turburare a memoriei în sensul că la unii copii se observă o tendință de a aderă (de a se lipi) la unele lucruri, se poate totuși afirma așa

cum am spus mai sus, că în genere memoria este nealterată; mai curând putem observa o exagerare a emotivității cu o perversiune a afectivității, lucru asupra căroră au insistat la noi d-rii Tomescu și Ionescu. Din acest ultim punct de vedere, să spunem că s'au relatat cazuri, unde unii copii se află într'o stare de veselie „exuberantă“ pe când alții sunt dimpotrivă într'o stare de monotonie și depresiune.

Înainte de a trece la reacțiunile anti-sociale ale acestor mici dezechilibrați ai personalității lor, să dăm pe scurt istoria a patru cazuri, din care unul aparține d-lui Docent Dr. Kreindler.

În cazul d-lui Kleindler, este vorba de un copil de 13 ani pe care părinții îl găsesc cu totul schimbat; devenise insuportabil prin răutatea sa, și chiar prin felul cum se comportă cu părinții. În antecedente se află numai o stare gripală cu insomnie diurnă și nocturnă în anul 1925. În casă copilul se purtă cu o răutate netă, la fel cu conșcolarii săi. La acest copil s'a observat și izbucnirea de crize de excitație maniacală, cu distrugere de obiecte, atunci când tatăl său voi să-l dojenească pentru unele lucruri comise. Aceste accese de furie, maniacală se puteau observa oridecâteori colegii sau părinții îl contrariuau în acțiunile sale.

Într'un alt caz observat de mine, la un băețăș de 5 ani numai, am putut notă un comportment cu totul bizar în raport cu vârsta sa. Acest copil din bun ce eră deveni într'un timp insuportabil în casă și de copiii cu care se jucă înainte. Acasă el dormea rău în timpul zilei și noaptea. Toată ziua el nu incetează să-și vorbească sie-și repetând mereu aceleași lucruri, aceleași fraze sau frânturi de fraze. Pe mama sa o plictisește mereu, punându-i și ei aceleași întrebări, deși aceasta din urmă îi răspundea mereu la cele întrebate. Chiar timbrul vocii este bizar, și are ceva „teatral“, afectat. Atențiunea sa este foarte deficitară; nu suntem capabili să-l facem să fixeze ce dorim, și nici să răspundă la cele ce este întreat.

În timpul consultațiunei medicale, el atinge tot ce vede, se agită mereu vrea să plece, să răstoarne diferitele lucruri din jurul său.

Nu face impresia unui copil idiot, iar mama sa ne spune chiar ca de multe ori copilul vorbește foarte rezonabil pentru vârsta sa.

Acest copil are deci un sindrom de instabilitate motrice ; studiul memoriei sale și acel al inteligenței sale ne-a fost imposibil din cauza lipsei sale sau incapacității sale de a fi atent la întrebările ce le puneam acestui copil. Totuși mama ne-a asigurat că copilul este uneori foarte bine orientat și atent, lucru care nu există în adevărata idioție sau imbecilitate. Cu ocazia unui studiu făcut asupra unor reflexe la copii, am putut vorbi cu directoarea de studii a grădinei de copii unde merge acest copil. Am aflat acolo, că deși copilul nu face impresia unui arierat, este totuși greu suportat de colegii săi ; iar directoarea mi-a afirmat că s'ar putea face ceva dacă copilul ar fi atent la cele ce se spun.

Al doilea copil a avut 9 ani când l-am văzut. Ca și cel de care am vorbit mai sus, amănuntele patologice sunt sărace. Acest copil este insuportabil în casă : lovește pe toți ; mai întâiu pe fratele său mai mic, pe animalele din curte, pe copiii vecinilor, lovește chiar pe proprii părinți, și sparge obiectele care le găsește. Vorbirea sa este impregnată cu expresii urâte și cu totul discordante pentru vârsta sa. Rău și neatent la tot ce i se spune, acest copil se aseamănă în totul cu cel de mai sus. Totuși adeseori el își dă seama de tot rău ce-l face, dar nu se corijează niciodată.

La acest copil memoria și inteligența nu sunt atinse ; s'a reușit să-l instruiască puțin și reține chiar bineșor.

Deși în ambele cazuri nu se găsește o indicațiune netă de o encefalită precedentă, totuși tipul de schimbare de comportare la copii până la un moment normal, din punct de vedere psihic, par a pleda în favoarea unei origini encefalitice a acestor turburări ale personalității.

Al treilea caz, observat în serviciul de Consultațiuni Neurologice al d-lui conf. Dr. Radovici, este foarte interesant. Redăm aci numai pe scurt observația în chestiune. Este vorba de o fată de 18 ani, care a avut în anul 1922-23 un episod cert de encefalită. Înainte de boală, această fetiță a fost o bună școlăriță, însă după terminarea boalei, reintrând în școală a devenit curând insuportabilă din cauza comportării sale cu colegile și cu profesorii săi, încât a fost curând eliminată. Cu copiii ceilalalți ca și cu părinții săi copilă în chestiune este mereu

în conflict, și în cele din urmă părinții săi o internează în serviciul d-lui prof. Obregia.

Are toate turburările de care am vorbit mai sus: este hoajă, mincinoasă, vagabondă, într'o stare de agitațiune motrice, atingând toate, discutând și răsând de tot ce vede. Viața sa sexuală este cu totul interesantă: are relațiuni cu oameni pe cari nu-i cunoaște și nici nu vrea să se atașeze de dânsii. Se automasturbează de multă vreme, se automutilează chiar (lucru ce se observă pe corpul ei care are unele cicatrice).

Din punct de vedere intelectual, ea este destul de inapoiată, căci a întrerupt școala devreme, totuși nu are turburări de memorie sau de inteligență, lucru ușor constatabil la un examen rapid chiar. Ea își amintește de tot ce a făcut, mărturisește că faptele sale sunt detestabile, dar totuși ceva a împins-o să persevereze.

Dealtfel perseverența în toate actele acestea desechilibrate, se vede în toate cazurile relatate.

Cazul acesta, care este foarte interesant din alte puncte de vedere, va fi mai pe larg expus cu altă ocaziune, împreună cu d-l Dr. Radovici.

Dar să revenim acum la reacțiunile anti-sociale ale micilor post-encefalitici de care vorbim.

La aceștia s'a notat de mult plăcerea de a face rău vecinului, tendința uneori exagerată de a se răzbuna de mai multe ori pe un individ. Am spus mai sus că toate aceste manifestări au tendința de a se repeta mereu, ca și cum bolnavul ar descărca o energie de surplus.

Printre reacțiunile mai serioase am văzut micile furturi prin școli, magazine, case străine, maltratări de frați, surori, sau copii străini. Este interesant să amintim aici, că unii copii astfel desechilibrați pot determina pe părinții lor, cari de cele mai multe ori nu înțeleg semnificațiunea modificărilor de caracter al copiilor lor postencefalitici, la delikte de maltratări mai mult sau mai puțin grave, și care pot atrage la penalități importante chiar.

Unii autori au putut relata cazuri în care asemenea copii se făceau vinovați de incendii, mitomanie prin denunțuri cu caracter sexual mai ales. Se poate înțelege lesne ce complicațiuni pot aduce asemenea mărturisiri ale acestor copii porniți pe rele.

Nu putem intra aci în amănuntele care sunt detailat expuse în lucrarea noastră asupra problemei Minciunii și Mărturisirii la copii.

Wimmer, Stern și alții au arătat la unii copii existența unei maturități sexuale evidente, cu o pubertate precoce din cea mai nete. În cazul văzut cu d-l Dr. Radovici, aceste lucru este foarte evident. Unii autori au relatat cazuri de exhibițiune și de atentate la pudoare, comise de acești mici infractori ai bunelor moravuri.

Toți autorii care au studiat chestiunea turburărilor psihice ale copiilor și adulților post-encefalitici, sunt de acord a admite, că nu este vorba de o punere în evidență prin infecția encefalitică, a tendințelor morbide preexistente acestei infecțiuni, căci toate cazurile studiate ne arată că înainte de boală, pacienții au fost echilibrați din punct de vedere mintal, adică perfect sănătoși.

Din punct de vedere practic, diagnosticul turburărilor de origine encefalitică are o importanță care nu se poate nega. Într'adevăr, acești mici infractori au din punct de vedere penal, o responsabilitate nulă, și în loc de închisoare, ei vor fi internați în institute adecvate pentru reeducarea lor atât cât pot permite mijloacele psiho-pedagogice actuale moderne.

Dr. M. Schächter-Nancy.

* * *

Bibliografie:

- J. BERZE: „Psychischer Antrieb und Hirnstamm“. Wiener med. Wochenschrift, 1932. No. 11.
- A. WIMMER: „Zur Kriminalität der Encephalitiker“. Acta psychiatrica et neur. 1930.
- M. SCHÄCHTER: „Les troubles du psychisme de l'enfant encéphalitique“. Progres médic., 1931, și Rassegna Int. Clin. 1932. (În această lucrare se află indicațiuni bibliografice mai detaliate).

Instruirea deficienților mintali.

O gravă problemă școlară, socială și economică.

— Nevoia unei școli speciale. —

Odată cu deschiderea anului școlar reîncep pentru părinți și elevi nesfârșitele griji, emoții și necazuri, inerente acestui anotimp: taxe școlare, corigente, examene, cărți, uniforme, tot felul de certificate, etc.

Și toate astea n'ar fi nimic, dacă, pe lângă atâta sbucium, nu s'ar întâmpla adeseori ca rezultatul să fie nul.

Nu vom întreprinde aci un studiu al cauzelor cari fac ca un elev să rămână repetent sau să cadă la examene, dar vom recunoaște că, printre cele principale, eșecul se datorește adesea și slăbiciunii intelectuale a școlarului.

Acești școlari constituie așa zisa clasă a deficienților mintali.

Ei sunt incapabili, cu inteligența lor redusă, rudimentară, sprijinită adesea și pe un fizic debil, să asimileze chiar cunoștințele impuse de regulament în cursul primar.

Totuși, numeroși deficienți mintali, datorită intervențiilor din afară, lipsei de perspicacitate a profesorilor sau întâmplării, isbutesc să pătrundă în licee, și chiar în universități, devenind astfel o continuă și reală primejdie pentru societatea în mijlocul căreia vor trăi apoi.

Căci debilitatea lor mintală și lipsa de cunoștinți suficiente și echilibrate se va resimți în orce meserie de mai tarziu, iar pagubele produse de acești inși cu educația incompletă vor fi ireparabile și creatoare de primejdii.

Pe lângă asta, începutul fiecărui an școlar provoacă suferinți nebănuite părinților ai căror copii nu pot urma programul școlar în pas cu ceilalți elevi.

Creerul deficienților mintali, greoi și nedesvoltat, nu poate asimila după aceiași normă și în aceiaș măsură cu elevii normali, cunoștințele impuse în program.

Ei rămân izolați — socotiți greșit ca elemente rele — și refractari oricărui progres.

Lucrul acesta — remarcat de mult în străinătate — a dus pe pedagogii străini la crearea unor institute speciale, în care elevii debili sunt tratați în chip deosebit de a celorlalți copii, ținând seama numai de puterea lor de percepere și de asimilare.

Părinții, — vorbim de cei străini—al căror orgoliu diminuat a înțeles că nu poate face din toate odraslele lor înalți demnitari și funcționari, urmăresc acolo cu încredere instruirea și programul acestor școli speciale, cari, în timp de 30 de ani, au dat roade apreciabile, creind, din copii anormali, elemente apte unei vieți mijlocii.

Rezultatele unei anchete făcută în școlile primare din Paris, în anul 1904, de emeritul psiholog Binet au determinat chiar legiferarea învățământului special pentru copiii anormali, învățământ bazat pe metode concrete și intuitive și cu un program de cunoștințe redus.

Profesorii Binet și dr. Simion au compus atunci niște teste speciale, după care sunt examinați în străinătate copiii și aleși cei cari au suferit o întârziere în dezvoltarea inteligenței, fapt care îi pune în inferioritate față de ceilalți școlari și-i împiedică și pe aceștia de a se instrui prin metodele obișnuite.

Institutele create au primit numele de „Classes et écoles arriérés“ în Franța după care și alte state din Europa și America, utilizând tot metoda Binet-Simon, au alcătuit institute similare, numite în țările germane Hilfsklasse și Hilfsschule și în cele anglo-saxone Feeble minded sau Backwardschool.

*

La noi însă, până acum, nu s'a făcut niciodată un asemenea triaj și deaceia, după ultima statistică, publicată de ministerul instrucțiunii, avem un rezultat atât de dezastruos: pe lângă 1.534.236 de copii cari sunt pur și simplu analfabeți, mai rămân fără învățatură încă 100.000, elevi repetenți și eliminați din școli.

Astfel că, învățământul primar actual, pus sub regimul inteligenței omogene, prezintă două neajunsuri: ori copiii cu inteligență redusă isbutesc să se strecoare spre treptele mai înalte ale școlii și să devină apoi elemente periculoase și nefolositoare societăți — ori sunt înlăturați dintru început, dela orice instrucțiune și rămân analfabeți și o povară pentru ai lor și societate.

*

Deși în Ardeal există de mulți ani școli pentru instruirea copiilor întârziați, în Capitală abia în 1926 s'au pus bazele unui asemenea institut.

Creatoarea lui, d-ra Otilia Vlaicu, care a făcut în străinătate studii speciale pentru educația copiilor anormali a condus această primă școală pentru deficienți mintali, din 1926 până în Mai 1929, când tăindu-i-se fondurile, școala a fost închisă.

Nevoia ei s'a resimțit însă mai departe, dar, cu toate eforturile depuse de inițiatoare, cu toată alergătura pela ministere de a i se aproba un local și primele fonduri necesare redeschiderii, ideia lăudabilă n'a putut fi încă realizată.

Totuși, existența unei școli speciale pentru copiii reduși mintal, rezolvă o acută problemă de ordin economic, școlar și social și totodată este menită să aducă liniște în sufletele multor părinți, ai căror copii nu pot asimila învățământul obișnuit.

E o problemă care merită o serioasă atențiune din partea celor cari conduc azi destinele școlii românești și ale țării.

Valeriu Mardare.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

* * *

D o m e n i u l o r b i l o r

Lupta internațională contra orbirii

Conferința d-lui docent dr. N. Blott.

La Universitatea Radio d. dr. Nicolae Blott a ținut o interesantă conferință despre „Lupta contra orbirii“.

D-sa a arătat că omenirea numără azi, după statistici autorizate, șase milioane de orbi. În această cifră omerică intră numai cei ce trăesc în întuneric veșnic; la care trebuie să adăugăm pe acei cari deși nu sunt orbi în înțelesul propriu al cuvântului, sunt totuși invalizi gravi, candidați la orbire.

Pentru a eși învingători din lupta contra orbirii, salvând atâția oameni de la orbire sigură, trebuie să fim luminați asupra cauzelor acestui groaznic flagel și să facem o propagandă națională de luminare a masselor.

Conferețiarul s'a ocupat de educația greșită pe care părinții nepricepuți o dau copiilor, prin desinteresarea totală în ce privește miopia acestora sau alte afecțiuni ale ochilor lor. Cauzele cari provoacă orbirea? Bacteriile, rănirile, apoi prostia și superstiția oamenilor, cari întrebuițează leacuri băbești. Trebuie să învățăm a ne păzi ochii.

O boală foarte răspândită e trachomul, care se manifestă prin o usturime, o lăcrămare ușoară, sensibilitate de lumină care duce la scăderea puterii vizuale, inflamația corneii ochiului cu cicatrizare consecutivă a corneii și a pleoapelor. Boala poate înainta încet și să dureze ani îndelungați. Prima măsură e izolarea, pentru a evita contagiunea.

S'a observat ca dispozițiunea către această boală se observă mai mult la populația mizeră, care trăește în condițiuni igienice rudimentare.

De asemenea sifilisul și blenoragia constitue cauze de orbire. Sifilisul se poate localiza în orice parte a ochiului, irisul, retina, corneea, etc. Trebuie ca părinții să urmeze un tratament serios, profilactic pentru a nu da naștere la copii bolnavi. E o strânsă legătură între boalele de ochi și cele veneriche, gonococii fiind o primejdie permanentă pentru ochi.

Ca și vaccinul, în mod obligator orice copil la naștere ar trebui supus unui tratament profilactic al ochiului, picurându-i-se în ochi nitrat de argint.

Apoi variola este altă cauză a orbirii.

Persoanele cu defecte congenitale la ochi n'ar trebui să se însoare, nici să procreeze victime, asemenea defecte fiind ereditare.

Și glancomul — apa neagră — poate produce orbirea. Lucrătorii industriali fiind predispuși la accidente de muncă trebuie să poarte ochelari speciali proteguitori.

Trebue să ne ferim de muște, căci multe boale de ochi se raspândesc de muște cari poartă agenții provocatori ai boalelor.

În această materie, orice neglijență poate fi fatală. O greșală gravă comit cei ce refuză să poarte ochelari, recomandați de medic, pentru motive de estetică. În felul acesta, ei își sacrifică vederea.

* * *

Domeniul anormalilor morali

Administrația penitenciară și reeducarea copiilor delicvenți.

Problema aceasta, pentru România este abia în discuție. Discuțiile ce e drept, sunt nu de un an sau doi, ci de mai mulți ani, însă aceasta ne dovedește încăodată mentalitatea noastră: „Vorbim mult și nu facem nimic“.

Arătasem și cu altă ocazie, într'o revistă de specialitate, strădania unui pedagog ce este o mândrie a învățământului nostru, preocupat decenii întregi, de rezolvirea acestei probleme.

Acesta este dl. prof. C. Meissner, care a scris recent și o lucrare intitulată: „Pe marginea Codului Penal, în legatură cu problema Minorilor Culpabili“, lucrare despre care ne-am permis a vorbi la timp.

Problema aceasta, adesea discutată și la noi în legatură cu situația copiilor delicvenți, este astăzi pe deplin rezolvată în unele țării: Franța, Belgia, Germania; iar în altele, într'un studiu destul de satisfăcător.

Felul cum se înțelegea înainte îndreptarea acestor copii, prin contactul zilnic în închisorile adulților cu cei

mai înăspriti criminali—lucru ce la noi se continuă încă — e interpretat ca o adevărată crimă și barbarie.

De lucru acesta, sesizându-se aproape toți iluștrii noștri magistrați, au recurs la o altă soluție, aceia a achitării minorilor culpabili, în cele mai dese cazuri....

Dar nici soluția aceasta nu este mai bună, ci o găsim și mai periculoasă, în dauna societății.

Copiii ce au fost în fața tribunalelor și achitați în baza considerațiilor expuse mai sus, lăsați liberi în societate, deși au vinovații de delictе sau chiar și de crime, vor fi microbul activ de contaminare a celorlalți copii normali.

Ce e de făcut atunci ?

În străinătate s'a recurs la ceea ce trebuie să se ajungă și la noi—creerea penitenciarelor pentru minorii delicvenți, sau la așa zisele Instituții de Educație (Correction Haus) — termen și mai puțin supărător și mai compatibil cu terminologia pedagogiei speciale.

Pentru a putea reeduca pe acești copii, trebuie un tact și o pricepere pe care numai o pregătire specială o poate da.

Revista „L'éducation“, ne informează despre progresele realizate în Franța, în acest sens.

Există înființate după războiu, un număr de 12 penitenciare, unde afară de o îngrijire foarte bună ce au acești copii, ei învață și câte o meserie după aptitudinile fiecăruia.

Directorii cât și întreg personalul acestor instituții este recrutat din cei care au făcut studii speciale.

La sosire, se spune fiecărui copil ce are de făcut, ce avantagii i se oferă, plimbări, vizitele părinților, etc... Astfel încât nu poate avea impresia că este într'o închisoare.

În unele penitenciare, se procedează la darea unui nume fictiv copilului pe tot timpul stagiului ; iar magistrații ce-l condamnă, au grijă a proceda secret spre a nu jigni și compromite viitorul unui copil, care în adese cazuri este o victimă a unor factori nedependenți de el.

Credem că acest procedeu nu poate fi decât lăudabil.

După un stagiu, mai mult sau mai puțin scurt, își poate căpăta libertatea, în urma unei decizii dată de tribunal.

Comitetul de patronaj, care se găsește la fiecare instituție de felul acesta, are grija de ale ridica totdeauna nivelul moral, a le inspira o încredere în viitor și a se ocupa de plasarea acelor care vor să-și câștige existența.

Deaceia zic că problema încă în stadiu de discuție la noi, e timpul să fie cât mai curând soluționată în folosul țării noastre.

Să nu se sperie statul, că ea ar fi o nouă sarcină bugetului, ci să se gândească la imensele sume ce le cheltuiește cu întreținerea atâtor închisori și aparate polițienești, la atâtea persoane ce au de lucru cu cete de infractori în toate părțile țării, cheltueli considerabile de sute de milioane pentru oameni ratați și pierduți uzului societății.

Soluțiile judicioase și clare pe care le-a expus d-l prof. C. Meissner în lucrarea sa, ne face un real serviciu și credem că nu se va întârzia traducerea în fapt, odată cu unificarea Codurilor, lucrare iarăș atât de necesară și așteptată.

Dimitrie D. Scorpan.

Domeniul surdopedagogic

Metoda Malisch

Traducere de Ecaterina R. Barbu.

(Continuare din n-rele 3—4, 1933).

Malisch prevedeă destul de bine că metoda aceasta ar fi putut să conducă la o vorbire mai puțin clară și mai puțin înțeleasă. Școlarii săi învățau să vorbească mai repede, mai de

timpuriu ca alții. Însă o vorbire repede — după cum știm cu toții din experiență — coduce, la copiii surdo-muți, foarte ușor la o vorbire rea și neînțeleasă. Spre a se păzi de aceasta, el pune cel mai mare preț pe intonare. Dela început chiar avea în vedere ca școlarii săi să intoneze bine cuvintele. Cum făcea el aceasta, o spune în următoarele cuvinte: „Intonarea care se exprimă printr'o reținere lungă a vocalelor din silabe, trebuie să fie, pe cât posibil „cetită depe buze de școlari și învățată prin imitație reflectorică. Pentru aceasta el nu este de principiu că intonarea se face mai deslușită prin felurite mișcări ale corpului. Unele mișcări în vorbire, pe cari Dv. le întrebuițași adesea cu mâinile, cu capul sau cu corpul întreg, sunt de evitat. Ele nu aparțin vorbirii naturale și deranjează adesea mersul neted al mișcărilor vorbirii.“ „La reproducerea în scris, încheie el, se poate la nevoie, ca partea de intonat a cuvintelor din șir, să se scoată în evidență prin subliniere.“

Țiu să vă atrag atenția aci, că, spre a face pe școlarii noștri să observe adevărata intonație, ici și colo, poate fi de mare folos o mișcare de mână și în aceasta eu nu pot vedea o piedică pentru o vorbire naturală și curgătoare. Chiar și noi, cei cu auz facem foarte adesea o mișcare cu mâna când vrem să pune o desebită greutate pe un cuvânt. O altă particularitate care ne dă să înțelegem că Malisch a fost un bun învățător de surdo-muți este aceea că el se pricepe să deștepte în școlarii săi plăcerea de a vorbi, El ajungea la aceasta, prin aceea că chiar dela început dădea școlarii săi o vorbire pe care ei o înțelegeau și puteau chiar să o întrebuițeze, că o introducea tratând-o, că-i făcea atenți asupra faptelor și întâmplărilor ce apăreau, pe care ei și le aminteă clar, pe care ei le trăiau sau le-ar fi trăit, și prin aceasta el predă ceia ce colegii noștri germani numesc „învățământ al întâmplărilor din viață“.

Aceasta înalță în gradul cel mai înalt întreaga atenție a elevilor, aceasta îi silește să dea expresie gândirilor și simțămintelor lor. Cum reușește el în aceasta chiar dela învățarea primelor exerciții de vorbire a surdo-mușilor, putem vedea în primele exerciții de vorbire din „programul“ său. Când el spunea școlarii săi: „Papa paff“ ei afirmau prin aplecarea capului, pe când printr'un gest însoțitor al mișcării, dădeau să înțeleagă că mama nu fumează, când învățătorul întreba: „Mama paff?“

Dacă a putut el să învețe pe elevii săi în a șasea oră de învățământ să zică: Auf! .Ab! Tafel auf! Tafel ab! Kuh auf! Kuh ab, (Sus! Jos! Placa sus! Placa jos! Vaca sus! Vaca jos!) apoi comandă să se ridice în picioare, să șeadă jos, să înalțe țâblița, s'o așeze jos, să caute în cartea cu ilustrații o vacă în picioare, o vacă culcată.

Dacă în 'câteva' ore următoare el a exercitat expresiile Otto da (Otto acolo), Apfel da (Măr acolo) atunci școlarii trebuie să arate pe Otto și mărul. Și atunci el lasă copiii să se joace de-a ascunselea în toată voia și dacă școlarii au găsit pe Otto sau mărul, atunci să spună: Otto da (acolo), Apfel da! (Mărul acolo). În aceasta eu văd mult folos însă el adaugă: Nu orice învățător poate să meargă cu clasa întreagă la operă, în felul acesta. Aceasta poate s'o facă numai învățătorul care are în puterea sa pe toți școlarii săi, învățătorul care pricepe arta sa acisă se joace cu ei, și după o clipă să le atragă și să le conducă întreaga atenție asupra materialului de învățământ obicinuit. Un alt învățător care nu știe să țină în frâu pe școlari și n'are la îndemână disciplina, nu trebuie să înceapă în felul acesta, căci atunci va fi un bâlcu în clasa sa și nimic altceva decât un bâlcu și'n zadar se va încorda și se va osteni. Căci eu cunosc și învățători, f. serioși învățători, cari numai foarte rar ocupă clasele în felul acesta și preferă, pe când el desvoltă și exercită sunetele cu unul din școlarii săi, să ocupe pe ceilalți cu scrisul sau cu exerciții în scris. O a treia observație este: Malisch stabilește ca principiu: Nici o exercitare de sunete singuratice. El spune aceasta textual. Odată ce eu învăț pe școlarii mei să vorbească rânduri întregi de mișcări ale vorbirii spre vorbirea întreagă, atunci nu poate să fie sunet izolat în programul meu de vorbire și învățământ al vorbirii". Sunete izolate — spune el — nu se cunosc nici de cum în limba maternă, asemenea nici în timpul lălăitului, nu se întâlnesc".

Unul din foștii săi colegi, Dr. Felix Zilmann, ne scrie: „Malisch era un om liniștit, modest care nu făcea mare caz de el“. „Cu toate acestea, pe neașteptate“, scrie el, „n'a putut fi decât foarte nemulțumit când a observat că unul din colegii săi, care întrebuinșase metoda sa, rămase tot la exercitarea sunetelor izolate. — Când un coleg, care lucra după metoda sa lăsa pe tablă vreun sunt izolat și el (Malisch) venia pe

neășteptate în clasă și vedea aceasta, putea să se supere. În „Foi pentru învățământul surdo-mușilor“ din 1919 se apără și se îndreptățește Malisch în articolul său: „În chestia senzațiilor vorbirii“ contra afirmării unora că el totuș, în mod cu totul secret exercitează în clasele de încercare, sunetele unul câte unul și exploatează senzațiile vorbirii cu elemente deja pregătite poate — insinuiază ei — mulțumindu-se în acest scop, fără ca el însuși să fie conștient de aceasta. „Așa“, — spune Malisch asupra acestora, — mă face că sunt un fel de șarlatan și (mă fac că) predau învățământul meu în lumina neclară a amurgului. Dar eu am lăsat lucrurile să fie examinate temeinic de către diferiți vizitatori ai clasei mele în ultimul timp. Și ei au ajuns la rezultatul că școlarii mei cari puteau să vorbească vorbe și propozițiuni întregi (El vorbește aci de școlarii primului an), nu erau în stare să producă sunete izolate. O dovadă săritoare în ochi că eu nu exercitez sunetele deosebit. Mai pre sus de toate stă afirmația că eu am făcut pe școlarii mei să vorbească pe cale sintetică, în contradicție cu rezultatele la care ajung. Aceste rezultate le pot ajunge numai dacă economisesc copiilor timpul furat cu exercitarea uscată a elementelor false ale vorbirii și în loc de aceasta li-l păstrez și le dau înțelesul și importanța vorbirii învățate.

(Va urma).

A apărut:

manualul

INIȚIEREA SURDO-MUȘILOR ÎN LIMBAJUL AUDITIV

de DIMITRIE RUSCEAC

Făimoasa lucrare, ce ne arată cum putem învăța pe surdo-muși să vorbească cu graiu viu, e tipărită pe 300 de pagini și are 165 de figuri în text. Prețul 120 lei. Recomandăm în modul cel mai călduros susnumitul manual!

O nouă apariție de carte didactică pentru elevii surdo-muți.

În Septembrie 1933, profesorul Dimitrie Rusceac, directorul Institutului de orbi și surdo-muți din Cernăuți, a scos de sub tipar o nouă carte didactică, sub titlul: „Cetirea și vorbirea. Curs începător de limbă pentru elevii surdo-muți. Cu 90 figuri în text. Partea a doua pentru clasa II-a de surdo-muți“.

Această carte didactică, care e tipărită pe 44 de pagini, hârtie velină, aduce o mare contribuție la progresul învățământului surdo-pedagogic din România. Noua carte școlară, cu 90 de desene presărate în textul menit copiilor surdo-muți din clasa II-a, este o lucrare specială, care îl inițiază pe elevul lipsit de darul auzului și de facultatea vorbirii cu graiu viu tocmai în ceea ce-i lipsește: în limbajul auditiv. Această inițiere se face pe baza cercetărilor și experiențelor autorului, care și-a depus punctele sale de vedere în monumentală lucrare „Inițierea surdo-muților în limbajul auditiv“, operă tipărită pe 300 de pagini, cu 165 de figuri în text. În capitolul „Fundamentarea psihologică a învățământului limbii“ la surdo-muți găsim și principiile, după cari e alcătuită noua carte didactică: Cursul începător de limbă pentru elevii surdo-muți“ din clasa a doua.

În clasa I-a de surdo-muți trebuie să învingem dificultățile tehnice ale vorbirii (articulației), cetirii pe buze, scrierii și cetirii obișnuite. În afară de exercițiile pur tehnice, profesorul de surdo-muți trebuie să ia în considerare și primele lecțiuni de limbă, cari nu pot avea decât un caracter pregătitor. În clasa a doua de surdo-muți însă începe construcția sistematică a limbajului auditiv. În exercițiile gramaticale, profesorul se va ocupa de substantivul articulat și nearticulat, de verbul, care constituie osătura limbajului, apoi de adjectivul predicativ și atributiv și în fine de prepozițiunile, care arată raportul dintre două substantive. Pornind dela forma simplă a propozițiunii, propunătorul va desvolta complementele și determinările circumstanțiale: construind limbajul în mod sistematic.

Toți colegii, cari vor utiliza în clasa II-a de surdo-muți cartea didactică, alcătuită de d-l D. Rusceac, vor fi foarte mulțumiți de rezultatele obținute. Introduceți deci această carte școlară!

O. N. Z.

I n f o r m a Ț i u n i

Revista „La Scuola dei Surdomuti“, din Siena, arată că în Jugoslavia sunt patru institute de surdo-muți. Trei din ele sunt școli publice și una privată.

Invățământul surdo-mușilor, orbilor, debililor mintali și anormali morali este obligatorie.

*

Problema educabilității copiilor desmoșteniți (anormali) în toate țările din lume, se bucură de o mare atenție și bunăvoință.

În vara trecută a luat ființă o Școală de surdo-muți în Bandony din Java și una la Changhai în China.

*

Revista „American Annals for the Deaf“ arată că în Rusia de după războiu, sunt peste 200.000 de surdo-muți. În vârsta școlarității sunt circa 40-50.000 de copii.

*

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Pe toată suprafața globului, arată o statistică generală că sunt 6.000.000 de orbi (orbire completă) iar un număr triplu de semi orbi, sau predispuși orbirii complete.

*

Din Londra ne vine știrea că a murit dr. Fournier Dalhe, inventatorul aptaphonului, un aparat care dă posibilitate orbilo să poată citi scrisul de tipar obișnuit.

Inventatorul a fost preocupat până în ultimul moment de simplificarea aparatului, destul de costisitor, inventat încă în 1914, pentru a da posibilitate și oamenilor săraci, lipsiți de vedere să profite de el.

*

Un inventator din Copenhaga, a experimentat un aparat făcut din celuloid cu pavilion extern și intern, care poate lua contact cu nervul acustic și reda surdo-mușilor organul auzului.

*

Helen Keller, celebra surdo-oarbă americană, care primise recent titlul de doctor honoris Causa în Ecosse, a primit un premiu de 5.000 de dolari din partea unei societăți din New-York, pentru marea contribuție la progresul social.

Helen Keller, a muncit încontinuu timp de 25 de ani, pentru suferinzi orbii și surdo-muți, ajutându-i să-și capete o cultură mulțumitoare și a deveni utili societății.

*

În ziua de 1 August a. c. d-l I. C. Petrescu, secretar general la Ministerul Instr. Publice, însoțit de inspectorii serviciului de învățământ Iași, a vizitat școala de Indreptale din Iași.

Aci, d-l secretar general s'a interesat foarte amănunțit de felul cum se lucrează în școală, arătându-se un bun cunoscător și înțelegător a acestor instituții. La plecare a mulțumit călduros d-lui director Atanasie Ilarion, pentru felul cum știe să conducă această instituție.

Cu începerea noului an școlar 1933/34 din inițiativa d-lui prof. univ. Narly, directorul seminarului pedagogic din Cernăuți și a d-lui inspector șef Sauciu Săveanu, s'a hotărât ca toți d-nii studenți ce fac seminarul pedagogic, să facă pe viitor și câte 5 ore de practică la Institutul de Educație și 5 ore la cel de orbi și surdo-muți, ambele din Cernăuți.

Creдем că e un deranj prea mare și incompatibil cu viața copiilor din aceste internate, acest procedeu.

Pentru a se ajunge la scopul urmărit și de altfel destul de important pentru d-nii studenți, se putea aranja un număr de conferințe din domeniul: orbirei, surdității și cauzele lor, a psihopatologiei generale, a caracterelor imbecilității, a oscilațiilor de comportment a copiilor defectivi morali și mentali etc.

Deasemeni s'ar fi putut stabili ore de vizitare și demonstrație cu copiii institutelor, cari ar fi dat suficientă cunoaștere a acestei probleme.

D-l primar D-r Săveanu, dela municipiul Cernăuți, a luat lăudabila inițiativă, ca să strângă pe toți copiii minori, ce molestau publicul pe stradă și vagabondau învățând tot felul de răutăți, spre a fi internați în Institutul de Educație Cernăuți.

Se vor trimite un număr de circa 30-40 copii, iar pentru ajutoarea întreținerii se va aloca un fond din bugetul prevăzut pentru asistența socială.

D. D. Scorpa u.

* * *

Redacția și Administrația

Rugăm pe d-l Dr. Schächter a ne scuza că am întârziat cu publicarea articolului d-sale atât de interesant, pentru care i-am exprimat cele mai deosebite mulțumiri.

Întârzierea a fost cauzată de greutatea materiale, cari ne-au împiedicat a o tipări la vreme.

Mulțumim deasemeni colaboratorilor revistei „Sănătatea și viața fe-ricită” pentru aprecierile și rândurile frumoase ce au înserat cu privire la revista Asoc. corp. d'd. medico-pedagogic din România.

Toți d-nii colaboratori și colegi cari doresc a ne trimite articole de specialitate spre a le publica în revista noastră să le înainteze până la finele lunii Nov. a. c.

Sunt mulți colegi cărora le trimitem revista dela început dar nu ne-au trimis nici un abonament. Îi rugăm să nu ne uite și să aprecieze munca noastră în folosul tuturor și speșele materiale ce le suportăm un număr foarte restrâns, cari va fi publicat în numărul viitor.

Odată cu deschiderea Parlamentului, desigur că se va lucra la legiferarea reformei învățământului, primar. Cum în această lege este și capitolul școlilor speciale și se găsesc elaborate câteva articole și mai anemice ca în legea Angelescu, rugăm pe toți colegii a-și depune osteneala și bunăvoința, spre a semnala ministerului greșelile și a da părerea lor în ce privește întocmirea unei bune organizații ce o reclamă acest învățământ și corpul didactic al școlilor speciale.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Redacția și Administrația